

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/40880 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 21 maart 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 augustus 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 maart 2007, verzonden op 27 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het daartegen door appellante ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister binnen zes weken een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

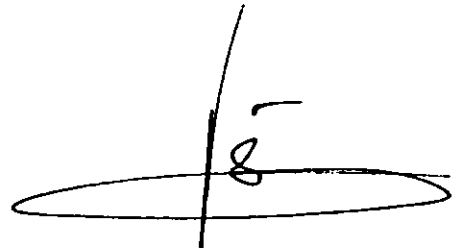
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 mei 2007

307
Verzonden:

31 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 05 / 40880

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 21 maart 2007

in de zaak van:

geboren op [redacted] van Iraanse nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde: mr. A. Portier, advocaat te Arnhem,

tegen:

de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde: mr. Ter Hart, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

I. Procesverloop

- 1.1 Eiseres heeft op 19 november 2001 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 26 juni 2002 afgewezen. Eiseres heeft tegen dit besluit op 4 juli 2002 beroep ingesteld. De openbare behandeling van het geschil heeft op 22 april 2004 plaatsgevonden ter zitting van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond (AWB 02/52415). Op 11 oktober 2004 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond het onderzoek heropend. Op 22 december 2004 heeft verweerder het besluit van 26 juni 2002 ingetrokken. Op 11 januari 2005 heeft eiseres haar beroep gericht tegen het besluit van 26 juni 2002 ingetrokken. Bij besluit van 12 augustus 2005 heeft verweerder de aanvraag wederom afgewezen. Eiseres heeft tegen dit besluit op 8 september 2005 beroep ingesteld.
- 1.2 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 25 oktober 2006. Eiseres is in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Na de behandeling van de zaak is het onderzoek ter zitting geschorst, teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen nadere informatie te verstrekken. Nadat verweerder deze informatie bij brief van 1 november 2006 heeft verstrekt, heeft de gemachtigde van eiseres bij brief van 10 november 2006 hierop gereageerd. Met toestemming van partijen is zonder nadere zitting uitspraak gedaan.

zaaknummer: AWB 05 / 40380 (beroep)

2

2. Overwegingen

- 2.1 In beroep toetst de rechtbank het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.2 Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden verleend op de in artikel 29 Vw genoemde gronden. Ingevolge het eerste lid van genoemd artikel kan een verblijfsvergunning onder meer worden verleend aan de vreemdeling:
- die verdragsvluchteling is;
  - die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
  - van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.
- 2.3 Ingevolge artikel 31. Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.
- 2.4 Eiseres is afkomstig uit Iran en vreest te worden vermoord door haar vader. Elf jaar geleden is haar moeder naar Nederland vertrokken omdat zij de folteringen van haar echtgenoot niet meer kon verdragen. Na het vertrek van haar moeder heeft eiseres met haar vader en stiefmoeder gewoond. Eiseres is gedurende deze periode zowel geestelijk als lichamelijk mishandeld door haar vader en haar stiefmoeder. Dit proces kwam tot een climax toen haar vader besloot eiseres te verkopen door haar uit te huwelijken. Toen eiseres dit weigerde heeft haar vader een mes gepakt en gedreigd haar te vermoorden. Eiseres is op 8 oktober 2001 in het geheim getrouwd met een man van haar eigen keuze. Dit alles was voor hen reden om op 23 oktober 2001 naar Nederland te vluchten. Tijdens de behandeling van het door eiseres op 4 juli 2002 ingestelde beroep heeft eiseres op 8 mei 2003 een door haarzelf opgestelde schriftelijke verklaring overgelegd waarin zij verklaart dat zij zeer lange tijd door haar vader is verkracht.
- 2.5 Verweerder stelt zich – samengevat en voor zover voor de beoordeling van het beroep relevant – op de volgende standpunten. Eiseres komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw. De gestelde problemen liggen in de privé-sfeer en eiseres had de mogelijkheid om bescherming van de autoriteiten in te roepen. Niet is gebleken dat het inroepen van bescherming bij voorbaat zinloos was. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij als alleenstaande gescheiden vrouw bij terugkeer in het land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan een in artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden handeling. Eiseres komt daarom niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw. Evenmin kan een beroep op artikel

zaaknummer: AWB 05 / 40880 (beroep)

3

29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw slagen, nu eiseres van het seksueel misbruik eerder melding had moeten maken. Nu zij dat heeft nagelaten wordt door verweerder aan de betreffende verklaringen niet de waarde toegekend die eiseres hiaraan gehecht wil zien en zijn deze verklaringen door verweerder niet bij de inhoudelijke beoordeling van het relaas betrokken.

- 2.6 In beroep heeft eiseres hiertegen – samengevat – het volgende aangevoerd. Verweerder heeft het seksueel misbruik waarover eiseres heeft verklaard ten onrechte buiten beschouwing gelaten. Verweerder heeft ten onrechte tegengeworpen dat zij bescherming van de autoriteiten had moeten inroepen, aangezien dat zinloos zou zijn geweest. Eiseres is door haar vader mishandeld in het bijzijn van de politie, zonder dat de politie hiertegen is opgetreden. Haar moeder heeft het land verlaten omdat niemand het voor haar wilde opnemen. Daarbij krijgen vrouwen in Iran geen bescherming als er een man in het spel is. Een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM kan niet worden uitgesloten, gelet op haar psychische problemen en het feit dat zij zich als alleenstaande vrouw moeilijk staande zal kunnen houden in Iran. Verweerder heeft ten onrechte geen aandacht besteed aan de vraag of het seksueel misbruik en de psychische problemen geen reden is voor het verlenen van een verblijfsvergunning op grond van bijzondere individuele, klemmende redenen van humanitaire aard. Tot slot beroept eiseres zich op het gelijkheidsbeginsel.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.7 Ter beoordeling ligt voor de vraag of verweerder op goede gronden heeft geweigerd een asielaanvraag te verlenen.
- 2.8 Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw. Voor dat oordeel is het volgende redengevend. De door eiseres gestelde geestelijke en lichamelijke mishandelingen door haar vader en stiefmoeder vallen binnen de privé-sfeer en vormen daardoor op zichzelf geen vervolging in de zin van het Verdrag. Daar kan volgens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State eerst sprake van zijn bij een bestaansbedreigende bejegening door de overheid of het onthouden van bescherming door die overheid tegen zodanige bejegening door derden. Van de vreemdeling mag worden gevergd dat hij zich eerst om bescherming tot de autoriteiten van zijn land van herkomst wendt, alvorens hij dat land verlaat om elders bescherming te zoeken, tenzij het inroepen van die bescherming voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos is. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat het inroepen van de bescherming van de Iraanse autoriteiten tegen de mishandelingen door haar vader, waaronder het gestelde seksuele misbruik, en stiefmoeder gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest. De stelling van eiseres dat zij in het bijzijn van politieagenten door haar vader is mishandeld en dat deze agenten hier niets tegen hebben gedaan en zij daarom geen bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten, is daarvoor onvoldoende. In de door verweerder ingeroepen algemene ambtsberichten inzake Iran van de Minister voor Buitenlandse Zaken van februari 2005 en februari 2006 wordt vermeld dat vrouwen bij mishandeling door hun echtgenoot bescherming van de politie kunnen vragen als er duidelijke tekenen zijn van bloedingen of ernstige blauwe plekken. Weliswaar hebben die ambtsberichten geen betrekking op de periode voorafgaande aan de asielaanvraag van eiseres, maar het ligt op de weg van eiseres om aannemelijk te maken dat het inroepen van de bescherming van de Iraanse autoriteiten destijds wel gevaarlijk of op voorhand

zaaknummer: AWB 05 / 40880 (beroep)

4

zinloos zou zijn geweest. Daarin is zij niet geslaagd. De stelling van eiseres dat haar moeder het land heeft verlaten, omdat de autoriteiten haar niet konden beschermen leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat eiseres die stelling niet heeft onderbouwd. Ook de verklaring van eiseres dat vrouwen in Iran geen bescherming krijgen van de overheid als een man in het spel is leidt niet tot een ander oordeel. Eiseres heeft in het beroepschrift van 11 oktober 2005 wel vermeld dat die verklaring steun vindt in het ambtsbericht, maar zij heeft niet aangegeven op welke passage uit welk ambtsbericht zij hierbij het oog heeft, terwijl de hierboven bedoelde passage uit de algemene ambtsberichten inzake Iran van februari 2005 en februari 2006 er op wijzen dat een vrouw, onder omstandigheden, wel de bescherming van de Iraanse autoriteiten kan invoeren tegen (huiselijk) geweld door een man.

- 2.9 Ten aanzien van het beroep op artikel 3 EVRM, overweegt de rechtbank dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er ten aanzien van eiseres sprake is van individuele kenmerken waaruit een verhoogd risico voor een met artikel 3 EVRM strijdige handeling valt af te leiden. De enkele stelling dat niet uitgesloten is dat zij zich als alleenstaande gescheiden vrouw niet zal kunnen handhaven is daarvoor onvoldoende. Dat eiseres psychische problemen heeft, maakt dat niet anders. Indien en voor zover eiseres heeft willen betogen dat haar psychische klachten met zich meebrengen dat uitzetting een reëel risico met zich meebrengt dat zij in haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, overweegt de rechtbank als volgt. Blijkens de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 2 mei 1997 (RV 1997, 70) en van 6 februari 2001 (FV 2001, 103) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 EVRM. Niet gesteld of gebleken is dat de psychische klachten van eiseres zodanig ernstig zijn dat zij in verband met haar medische toestand bij terugkeer in het land van herkomst in een situatie zal komen te verkeren die in strijd is met artikel 3 EVRM. Verweerder heeft eiseres derhalve terecht een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, geweigerd.
- 2.10 Ten aanzien van het beroep op klemmende redenen van humanitaire aard overweegt de rechtbank als volgt.
- 2.11 In C1/4.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels neergelegd met betrekking tot de toepassing van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw. Op grond van die beleidsregels komt een vreemdeling voor een verblijfsvergunning in aanmerking wanneer is voldaan aan de voorwaarden van het in C1/4.4.2.1 tot en met 4.4.2.3 beschreven traumatabeleid of wanneer er sprake is van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met het vertrek uit het land van herkomst en met het asielrelaas (C1/4.4.2.4). Het traumatabeleid ziet op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde - limitatief opgesomde - gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend zijn geweest dat van hem of haar niet gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. Als zodanige gebeurtenissen worden - onder meer - genoemd marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van betrokkene. In het traumatabeleid is vervolgens neergelegd dat de handelingen moeten zijn verricht van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht

zaaknummer: AWB 05 / 40880 (beroep)

5

uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of niet willens is bescherming te bieden. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten.

- 2.12 Verweerders gemachtigde heeft ter zitting verklaard te laten vallen de overweging in het voornemen en het bestreden besluit dat het gestelde seksueel misbruik door haar vader niet bij de inhoudelijke beoordeling van het relaas van eiseres wordt betrokken. Tevens heeft verweerders gemachtigde ter zitting verklaard dat het gesteld seksueel misbruik van eiseres door haar vader wel in de besluitvorming is meegenomen. Verweerder heeft daarbij verwezen naar de tweede alinea van bladzijde 3 van het bestreden besluit. Deze verwijzing acht de rechtbank onvoldoende om aan te nemen dat het seksueel misbruik in het bestreden besluit inderdaad is meegewogen. Die overweging ziet immers op de aangevoerde psychische problemen van eiseres en de omstandigheid dat zij afhankelijk zou zijn van de zorg van haar hier te lande verblijvende moeder, maar niet, althans niet expliciet op het seksueel misbruik van eiseres door haar vader. Gelet hierop heeft verweerder niet deugdelijk gemotiveerd dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw gebaseerde en hierboven beschreven traumataleïd.
- 2.13 Eiseres heeft in beroep ook aangevoerd dat er aanleiding bestaat om haar toe te laten op grond van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan traumata. Zij heeft hiertoe aangevoerd het seksuele misbruik door haar vader en haar psychische problemen. Eiseres heeft daarbij tevens een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel en verwezen naar de omstandigheid dat aan haar moeder wel een verblijfsvergunning is verleend vanwege klemmende redenen van humanitaire aard en dat daaraan vergelijkbare feiten en/of omstandigheden ten grondslag liggen als eiseres aan haar aanvraag ten grondslag heeft gelegd.
- 2.14 Uit het dossier blijkt van de volgende, door verweerder niet betwiste feiten. De brief van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Roermond van 24 november 2004 waaruit blijkt dat de rechtbank het onderzoek in de zaak met procedurenummer AWB 02/52415, heeft heropend en verweerder – onder meer – heeft verzocht te reageren op het beroep van eiseres op de gestelde vergunningverlening aan moeder in verband met vergelijkbare omstandigheden in verband waarmee moeder destijds Iran heeft verlaten. De brief van verweerder van 22 december 2004, gedingstuk 43, waarin wordt aangegeven dat de brief van eiseres van 7 april 2004 waarin een beroep is gedaan op het gelijkheidsbeginsel voor verweerder aanleiding is om het destijds genomen bestreden besluit in te trekken. Een brief van de Staatssecretaris van Justitie van 11 februari 1993, die als aanvulling op de zienswijze op 15 augustus 2005 is overgelegd, waaruit blijkt dat aan de moeder van eiseres een vergunning is verleend vanwege klemmende redenen van humanitaire aard.
- 2.15 De rechtbank stelt vast dat verweerder in het bestreden besluit en het daarin ingelaste voornemen van 28 juni 2005 heeft volstaan met de overweging dat ook overigens door eiseres geen klemmende redenen van humanitaire aard zijn aangevoerd die tot de

zaaknummer: AWB 05 / 40880 (beroep)

6

---

conclusie leiden dat in redelijkheid niet van haar kan worden verlangd terug te keren naar het land van herkomst, zonder in te gaan op de door eiseres bij eerdere gelegenheid aangevoerde en hierboven weergegeven feiten omstandigheden. Ook op dit punt is het bestreden besluit niet deugdelijk gemotiveerd.

- 2.16 Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit in strijd met het bepaalde in artikel 3:46 Awb is genomen.
- 2.17 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren, het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.
- 2.18 De rechtbank zal met toepassing van artikel 3:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de door eiseres gemaakte kosten en de rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht zijn € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting; wegingsfactor 1).

zaaknummer: AWB 05 / 40880 (beroep)

7

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op de aanvraag van eiseres met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- en wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon die deze kosten aan eiseres moet voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en op 21 maart 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. S.S.O.L. Chung A Hing, griffier.

Afschrift verzonden op: **27 MAART 2007**

Coll: *R*

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor eenkluisd afschrift
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer
 ilone van essen
 eszia huber
 cheryl lucassen
 estrid portier
 jan-bein van rijswijk
 mlieke van willigen
 advokaten en procureurs

traces derksen
 jesse peeze binkhorst
 luana pomice
 anne-marie wittaveen
 administratie

Afdeling Bestuursrechtspraak

Raad van State

Hoger beroep vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC 's-Gravenhage

tevens per fax: 070 - 365-1380

Arnhem: 24 april 2007

APPELSCHRIFT

Betreft: hoger beroep inzake Awb 05/40880

Inzake:

Geboren:

END-nummer:

Nationaliteit:

0611198005

Iraanse

RAAD VAN STATE	
2506	INGEKOMEN
B	24 APR 2007
ZAAKNR: 200702896-1	
KAN: 12	
BEHANDELD DO:	PAR:

Geeft te kennen:

Bovengenoemde vreemdelinge, momenteel woonachtig aan de l

ten deze woonplaats kiesend te 6821 CP Arnhem aan de Sloetstraat 69, bij het kantoor van mr A. Portier, zijnde het Advokatenkollektief Sloetstraat, en die uitdrukkelijk door appellante is gemachtigd en als haar gemachtigde zal optreden met het recht van vervanging; dat appellante hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, (productie 1), gedateerd 21 maart 2007 en verzonden op 27 maart 2007, waarbij; Het beroep van eiseres gegrond wordt verklaard; het bestreden besluit wordt vernietigd; en verweerder wordt opgedragen opnieuw te beslissen met inachtneming van die uitspraak.

Ondergetekende, mevrouw mr A. Portier, is bepaaldelijk gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

Het appelschrift berust op de navolgende grieven:

Grief 1:

De rechtbank stelde onder punt 2.8 van de uitspraak dat Verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw... Daar (vervolg)ing in de zin van het Verdrag) kan eerst sprake van zijn... bij het onthouden van bescherming door die overheid tegen zodanige (bestaansbedreigende) bejegening door derden. Van de vreemdeling mag worden gevergd dat hij zich eerst om bescherming tot de autoriteiten van zijn land van herkomst wendt, alvorens bij dat land verlaat om elders bescherming te zoeken, tenzij het intropen van die bescherming voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos is.

Appellant kan zich verenigen met vorengenoemd standpunt en meent dan ook dat de rechtbank het juiste juridische toetsingscriterium heeft gehanteerd. Echter, de toepassing van dat toetsingscriterium op deze casus heeft tot een onjuiste uitkomst geleid, waarschijnlijk omdat de rechtbank de feiten niet helder voor ogen had.

De rechtbank vervolgde namelijk met de stelling dat Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat het intropen van de bescherming van de Iraanse autoriteiten tegen de mishandelingen door haar vader (vetgedrukt door gemachtigde), waaronder het gestelde misbruik, en stiefmoeder gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest. De stelling van eiseres dat zij in het bijzijn van politieagenten door haar vader is mishandeld en dat deze agenten hier niets tegen hebben gedaan en zij daarom geen bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten, is daarvoor onvoldoende.

In de door verweerder ingeroepen algemene ambtsberichten inzake Iran van de Minister voor Buitenlandse zaken van februari 2005 en februari 2006 wordt vermeld dat vrouwen bij mishandeling door hun echtgenoot (vetgedrukt door gemachtigde) bescherming van de politie kunnen vragen als er duidelijke tekenen zijn van bloedingen of ernstige blauwe plekken. Waarvoor hebben die ambtsberichten geen betrekking op de periode voorafgaande aan de asielaanvraag van eiseres, maar het ligt op de weg van eiseres om aannemelijk te maken dat het intropen van de bescherming van de Iraanse autoriteiten destijds wel gevaarlijk of op voorbaat zinloos zou zijn geweest.

De rechtbank heeft niet alleen miskend dat het ambtsbericht van februari 2006 door verweerder niet ingeroepen kon worden, omdat het ter toetsing voorliggende in beroep bestreden besluit op

12 augustus 2005 was gedateerd, maar heeft ook miskend dat verweerder verwijst naar informatie die betrekking heeft op mishandeling door een echtgenoot en niet door een vader.

Voorts is wel degelijk van belang om de situatie ten tijde van de vlucht van appellante uit Iran te bekijken en dus ambtsberichten die zien op de periode 2001 en eerder in de beoordeling te betrekken. Want voor februari 2005 werd in algemene ambtsberichten van de Minister voor Buitenlandse zaken nimmer op deze wijze melding gemaakt van de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij de politie tegen ernstige mishandeling door echtgenoten, even daargelaten de juistheid van deze informatie. En zoals hiervoor reeds werd gesteld, was helemaal geen sprake van mishandeling door een echtgenoot maar door de vader van appellante.

De rechtbank heeft net zoals verweerder miskend dat appellante, die op 3 augustus 1983 is geboren, en op 23 oktober 2001 Iran is ontvlucht, pas enkele maanden daarvoor meerderjarig was geworden. Dat betekent dat verweerder en rechtbank niet in de algemene ambtsberichten van het Ministerie voor Buitenlandse Zaken naar de paragrafen met informatie over vrouwen dienden te verwijzen, maar dat zij in de beoordeling van het asielaanspraak dienden te betrekken dat appellante een minderjarige was. Als productie 2 worden overgelegd de pagina's 59 tot en met 65 van dat ambtsbericht van februari 2005, waarbij onder paragraaf 3.4.6 Minderjarigen wordt gesteld dat: "Weggelopen meisjes worden vaak wanneer ze in Teheran aankomen af op het busstation opgepikt door de politie, die ze naar een opvanghuis voor weggelopen meisjes brengt. In eerste instantie wordt gepoogd de meisjes terug te laten keren naar hun familie".

Voorts overwoog de rechtbank onder punt 2.8 van de uitspraak dat

Eiseres er niet in is geslaagd dat het intropen van de Iraanse autoriteiten destijds wel gevaarlijk of zinloos zou zijn geweest. ...

Ook de verklaring van eiseres dat vrouwen in Iran geen bescherming krijgen van de overheid als een man in het spel is leidt niet tot een nader oordeel. Eiseres heeft in het beroepschrift van 11 oktober 2005 wel vermeld dat die verklaring steun vindt in het ambtsbericht, maar zij heeft niet aangegeven op welke passage uit welk ambtsbericht zij hierbij het oog heeft, terwijl de hierboven bedoelde passage uit de algemene ambtsberichten inzake Iran van februari 2005 en februari 2006 er op wijzen dat een vrouw, onder omstandigheden, wel de bescherming van de Iraanse autoriteiten kan intropen tegen (huiselijk) geweld door een man.

De rechtbank had dienen te oordelen dat appellante wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat

zij als minderjarige anno 2001 en daarvoor geen bescherming van de Iraanse autoriteiten tegen de mishandelingen door haar vader en stiefmoeder en tegen het seksueel misbruik door eerstgenoemde kon invoeren.

De rechtbank had voorts dienen te oordelen dat verweerder het bestreden besluit ondeugdelijk had gemotiveerd door te verwijzen naar een ambtsbericht van februari 2005, die niet de situatie in de periode anno 2001 en eerder in Iran beschrijft, verweerder daarbij ten onrechte heeft gekeken naar de situatie van vrouwen in plaats van minderjarigen, en verweerder heeft miskend dat in casu geen sprake was van mishandeling door een echtgenoot, maar door de vader en stiefmoeder van appellante.

De voormalig gemachtigde van appellante zal in haar beroepschrift van 11 oktober 2005 het oog gehad hebben op de 3^e alinea van pagina 62 van dat ambtsbericht, waarin wordt gesteld dat "Hoewel de noodzaak voor opvanghuizen voor weggelopen vrouwen door NGO's en regeeringsinstanties wordt erkend, is er vooralsnog geen sprake van een goed functionerend opvangnetwerk". En/of zal een verwijzing naar de eerder genoemde paragraaf 3.4.6. inzake Minderjarigen bedoeld zijn, waarin zoals hiervoor al werd geciteerd gesteld werd dat weggelopen meisjes door de politie worden opgepikt en in eerste instantie gepoogd zal worden de meisjes terug te laten keren naar hun familie.

Grief 2:

De rechtbank overwoog ten onrechte onder punt 2.9 van de uitspraak dat Ten aanzien van het beroep op artikel 3 EVRM, verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er ten aanzien van eiseres sprake is van individuele kenmerken waaruit een verhoogd risico voor een met artikel 3 EVRM strijdige handeling valt af te leiden.

Appellante meent dat al hetgeen onder de eerste grief mutatis mutandis voor artikel 3 EVRM geldt. Indien deze zaak niet zou kunnen leiden tot een geslaagd beroep op vluchtelingenstatus, dan leent deze zaak zich bij uitstek voor toewijzing op grond van artikel 3 EVRM. Hierbij is tevens de paragraaf over gescheiden vrouwen (appellante is namelijk in Nederland van haar echtgenoot gescheiden) op pagina 63 van het aangehaalde ambtsbericht inzake Iran van februari 2005 van belang, waarin staat vermeld dat "Gebruikelijk is echter wel dat, wanneer er geen kinderen zijn,

de vrouw terugkeert naar het ouderlijk huis".

Conclusie ten aanzien van de uitspraak van de rechtbank Haarlem.

Appellante meent dat de rechtbank te Haarlem had dienen te oordelen dat verweerder het bestreden besluit onjuist had gemotiveerd door te verwijzen naar een ambtsbericht inzake Iran dat niet zag op de periode waarin appellante in Iran verbleef en naar passages die niet zagen op de asielzaak van appellante.

PETITUM: Redenen waarom appellante u verzoekt om de bestreden uitspraak van de rechtbank te Haarlem van 21 maart 2007 te vernietigen, voor zover hierbij is bepaald dat appellante niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, en onder b, Vw.

Hoogachtend,

Mr A. Porrier

Advocaat

Bijlagen: Productie 1 uitspraak rechtbank Haarlem van 21 maart 2007

Productie 2 pagina's 59 tot en met 65 ambtsbericht Buitenlandse Zaken Iran februari 05.